

XXII.

Betænkning

over

Udkast til Lov om Fiskeriet i Ringkjøbing og Stadil Fjorde.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 14de Novbr. 1860.)

Om Fiskeriet i Ringkjøbing Fjord har der i en Række af Aar været Stridighed. Indløbet til Fjorden, der igjennem de senere Aar alt er blevet længere og længere, idet det yderste Udløb har trukket sig mere og mere imod Syd, er, idet det er blevet længere, tillige blevet smallere og opfyldt med flere og flere Grunde. Der har derved været mere Anledning for de Fiskere, der have fisket i Gabet og Skjernaesdybet, til at spærre for Træffisken og forhindre dens Dypgang. Dette er ogsaa skeet, og paa Grund deraf var det, at en kongelig Plakat af 10de April 1829 forbød alt Fiskeri i Nymindegab. Da denne Bestemmelse imidlertid fandtes at være for streng for de Havfiskere, der havde deres Station i Gabet, blev Plakatens Forbud mod Fiskeriet sat i Bero og er et senere traadt i Kraft. Følgen heraf har været, at der er fisket til forskellige Tider til Stade saavel for Fiskerne selv ved Nymindegab, som til meget Tab for de Fiskere, der drive Hovedfiskeriet i selve Fjorden.

Paa lignende Maade som Fiskenes Dypgang fra Havet i Fjorden er forhindret og standset ved Nymindegab, er Fiskenes Dypgang fra Ringkjøbingfjord til Stadilfjord forhindret gennem Sandene, og Klager herover ere ogsaa idelig førte af Fiskerne omkring Stadilfjord, i Huusby, Wedersø og Stadil Sogne. For at give Bestemmelser om Brugen af sidstnævnte Fiskeri i Sandene have flere Landvæsenkommissioner været nedsatte, saasom i 1836, 47, 49 og 56,

hvorved Kjendelser ere affagte, der gjøre Indskrænkning i Fiskeriet.

Det er nu, at Regjeringen i det foreliggende Lovforslag vil tage denne Sag i sin Haand, for ved Lov at fastsætte, ikke alene paa hvilke Steder der maa fiskes, men ogsaa med hvilke Redskaber og til hvilke Aarstider.

Udvalget har først og fremmest taget under Overveielse, om hvorvidt en Lov om Fiskeriet i Ringkjøbing og Stadilfjorde er betimelig og om de Undersøgelser, der ere gaaede forud for den, ere saa dybtgaaende, at en Lov derpaa kan bygges.

Det maa vistnok paa den ene Side synes paa Lide, at saa faste Bestemmelser træffes, at den evige Strid mellem Fiskerne indbyrdes om Afgang til Fiskeriet kunde ophøre, men det kan ikke nægtes, at det er en saare vanskelig Ting at afmærke de Steder, hvorpaa der maa fiskes og hvorpaa der ikke maa fiskes, eller hvorpaa der maa fiskes med det ene eller det andet Slags Redskab, saaledes, at en reifærdig Afgjørelse derved kan opnaaes. Det forekommer Fleertallet i Udvalget (Brocksdorff, Rosenørn, v. Støcken, Tang), at de Undersøgelser, der hidtil ere gjorte, og de Dplysninger, der foreligge, ikke ere saa udtømmende, at de kunne betragtes som uantastelige Præmisser for en Dom, og det formenes derfor, at saadanne Bestemmelser som de ovennævnte et bør optages i en Lov, men Regjeringen derimod bemyndiges til ved Regulativer at bestemme de Steder, hvor Fiske-